Ч. 279. Четвер 13 (26) грудня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ческо-німецкі переговори. — Антипрускі демонстрациї. — Сензацийний процес в Берлині.)

Ческо-німецкі конференциї розпічнуть ся в січни, а доси ще не знати, що буде предметом тих конференций. Здаєть ся, що перед усім буде обговорювати ся питанє заведеня ческого урядового язика, і що тому питаню, яко відшкодованє для Німців, буде противставлене национальне розмеженє округів в Чехії. Але ческі представителі вже нераз заявляли, що питанє ческого урядового язика не можуть робити предметом торгів, а на национальне розмеженє округів в Чехії ніколи не згодять ся.

В тій справі відозвав ся з німецкої сторони посол др. Шікер в письмі до одного політичного товариша про парляментарне положенє ось так: Є се обовязок кождого народного заступника трудити ся над уздоровленєм наших страшно розстроєних відносин. Німецко-поступові посли підуть отже на візванє на конференцию ческо-німецку, однак мусять строго держати ся постанов зеленосьвятної проґрами. При застереженю характеру німецкої мови яко державної, мусить дійти до повної угоди. Домаганя Німців є: утворенє виборчих курий з правом вета, национальне розмеженє, утворенє статусу німецких урядників, управильненє кореспонденциної мови між державними а автономічними властями — се є так скромні, по думці дра Шікера, домаганя, і так самі про себе зрозумілі, що правительство повинно ужити всего свого впливу до переведеня национального мира на тій основі. — Орґан Всенімців також займає ся ческо-німецкими переговорами, і доказує, що Всенімці, ставнувши на основі німецкої проґрами, не можуть взяти участи в переговорах. За те своє становище приймають Всенімці повну одвічальність. Але за те не хотять Всенімці бути одвічальними, щоби „респект перед Німцями здобутий обструкциєю“ змарнів помалу. За те мусіли би сторонництва лівиці приняти повну одвічальність.

Порівнавши жаданя обох таборів, бачимо, що вигляди на успіх переговорів дуже непевні, а все таки правительство робить ще послідну пробу. На случай невдачі сеї проби заповів уже др. Кербер завішенє конституциї. Перше могли обидва табори думати, що як розібють ся переговори, тоді будуть инші, а тепер обидвом сторонам грозить небезпечність, що будуть розоброєні і на непроглядний час буде їм відобрана спроможність постанавляти про власну национальну долю. І се повинно би спонукати обі сторони до оконечного мирного полагодженя спору.

Slav. Correspondenz доносить з Праги, що там лучили ся оногди демонстрациї перед домом німецкого консуляту і подає близшу історию тих маніфестаций ось так: Пос. Кльофач скликав народні збори до Голешович і на порядку дневнім стояла між иншим, справа вжесеньска. Полиция заборонила збори з боязни перед нарушенєм спокою публичного. Не було другого способу, як урядити збори за запрошенями, але й на тих зборах заборонено порушувати справу вжесніньску. Пос. Кльофач мимо того згадав в своїй промові о пруских насильствах, а збори, в котрих взяло участь около 200 осіб, висказали своє обуренє на подїї у Вжесни. Опісля значна часть молодіжи удала ся перед дім консуляту німецкого і там підношено ворожі Прусакам оклики. — Названий дневник старає ся ослабити вражінє тої демонстрациї, о котрій і так доносить доперва в кілька днів по факті і завіряє із своєї сторони, що она не відносилась до особи консула, бар. Секендорфа, а була лише виразом обуреня на вирок в Ґнізні. — Із Москви телеґрафують, що і там перед кількома днями прийшло до демонстраций перед консулятом німецким. Именно зірвано орла німецкого з брами консуляту і зневажано єго.

Перед берлиньскою карною палатою відбулась сими днями карна розправа против бувшого канцелярийного возьного в міністерстві просьвіти Фойґта. Обжалувано єго о те, що в літах від 1894 до 1901 уділяв журналістови дрови Гамбурґерови, котрий по відкритю факту утік до Льондону, тайних інформаций за винагородою. Фойґта ще в літі с. р. арештовано під закидом виданя тарифи цлової тому самому журналістови, і се наробило в своїм часі великого шуму. На розправі обжалований заперечив, мов би він видав проєкт тарифи цло-

---

ДВА ОПОВІДАНЯ ҐАРНЕТТА.

II.

Шаховий грач.

(Конець).

Він дав мені лист до тих всемогучих, і обернув ся знову до своїх шахів. Коли я вийшов з палати, попав ся я в якусь велику процесию. — Їздці і біґуни, музики, голосителі і хоружники обступили якогось Хінця, котрого коса була закосичена рожами, а котрий сидів під золотою парасолею на богато прибранім слони. Музики грали на трубах і цимбалах, хоружники вимахували своїми горугвами, а голосителі оповіщали народови: Так віддають честь тому, котрого цісар удостоїв своєї ласки! — Може бути, що то мені привиділо ся, але той Хінець подобав з лиця на нашого брата Ванґ-лі. Иншим разом був би я старав ся вислідити, чи то він, чи ні, але тогди я й не мав часу з нетерпеливости, та й був голоден. Длятого побіг я до тих оружників, і по довгих трудах та заходах згодили ся они всї разом вислухати мене.

Я предложив їм мої руки і мій огнений порох, і пробивав моїми кулями дуже легко найлїпшу зброю, яку они мені предкладали.

Хтож тепер буде вже купувати панцирі? — відозвав ся той, що виробляв панцирі.

— Або й шоломи? — став нарікати той, що робив шоломи.

— Отсей щит не можна би купити й за пятьдесять безантів, а тепер що він варт? — крикнув той, що виробляв щити.

— Та й моїх мечів вже тепер ніхто не схоче — жалував ся мечник.

— А мої луки таки вже до нічого не здадуть ся, — сказав лучник зітхнувши важко.

— То якесь прокляте, — відозвав ся один.

— Очевидне чародійство — сказав другий.

— То обманьство, я прецї честний торговельник! — став верещати третий, і хотів показати огнену пробу своєї честноти, і кинув розпалене зелїзо в мою бочку. Всї присутні полетіли разом так високо як дах у воздух, і всї згинули, лиш я один лишив ся при житю з попеченою шкірою та обсмаленим волосєм.

В якийсь час опісля лежав я, вилїчившись вже трохи з ран, на тапчані у вязниці, і слухав невідрадної розмови моїх дозорців, котрі перечились ізза того, чи мене живцем закопають в землю, чи спалять, аж ось насців як-раз цісарский вирок, як мають мене покарати.

Дозорець вязниці відобрав письмо з покорою і прочитав: Викиньте єго поза брами міста!

Їм не сходило з дива, що мені призначено таку лагідну кару, а все-таки виконали они єї з такою великою ревностию, що я опинив ся нараз серед Босфору, де мене витягнули з води якісь рибаки на свою лодку. Я вийшовши на азийске побереже, зайшов домів, жебраючи по дорозї. Моя думка була би тепер така, щоби ми пішли тепер до властителя сеї низшої палати та просили єго о якусь поміч, а він може змилує ся, коли почує, що зросли в тій хатї, котру розвалено, щоби на єї місци побудувати таку пишну палату.

Они перейшли через браму і покірно підходили до палати, і вже хотіли єї панови кинути ся до ніг, коли пізнали, що то їх брат Ванґ-лі. Той зразу не міг їх пізнати, і мусів їм аж добре придивити ся, а тогди постарав ся для них о всяку виґоду.

Коли они покріпили ся і перебрали ся в сьвіжу одежу, розповіли єму свою історию та спитали, як єму за той час вело ся.

— Мої братя, — став їм розповідати Ванґ-лі — я лиш для власної розрівки займав ся благородною грою в шахи, котру на щастє винайдено давно ще перед панованєм цісаря Суена, та й не думав зовсїм о тім, щоби нею доробляти ся богатства, аж одного разу довідав ся я случайно, що нарід на заході зовсїм єї не знає. Та й тогди не мав я й думки заробляти нею гроші, а мені лиш стало дуже жаль тих Богом позабутих варварів і мені здавало ся, що я не буду доти мати спокою, аж доки їх не просьвічу. Я поїхав длятого до Константинополя і там мене приняли яко посланника з неба.

Отже стало ся так, що в дуже короткім часї цісар і єго офіцири день і ніч о нічім не думали лиш о грі в шахи. В нагороду за ту заслугу сподобалось цісареви відзначити мене так, як то ти, мій дорогий брате видів підчас того походу перед брамою палати. Але по тім

вої Гамбурґерови, однак признав, що дійстно уділяв єму других інформаций, а за те дістав від него більші і менші гонорарі, разом на 400 марок. Фойґта засуджено на три місяці арешту і на зворот тих 400 марок.

Новинки.

Львів дня 25 го грудня 1901.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надїлив титулом радника шкільного з увільненєм від такси п. Анатоля Вахнянина, професора ґімназиї у Львові, з нагоди перенесеня его на власну просьбу в стан супочинку.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував декана о. Івана Шиха з Сучави, почетним крилошанином гр.-кат. капітули в Станиславові. — П. Мінїстер торговлї іменував почтових завідателїв старшими почтовими завідателями: Володисл. Кернига в Підволочисках, Йосифа Чачка в Бучачи, Леопольда Коритовского в Самборі і почтового контрольора Густава Брасона у Львові.

— **Аванс** директорів і професорів середних шкіл. Міністерство просьвіти покінчило сегорічні праці около авансу директорів і професорів шкіл середних. При послїдним сегорічним авансї посунено 20 директорів до VI. кл. ранги, 256 професорів до VII., а 129 до VIII. кл. ранги. Загалом авансувало 705 професорів. З сего видно, що міністерство просьвіти дбає про социяльне і материяльне положенє учителїв середних шкіл та старає ся зарадити недостаткови учительского стану. — Wiener Ztg. оголошує: До VI. кл. ранги посунено дра Франца Гжегорчика, директора ґімназиї в Бережанах і шкільного радника Промислава Немєнтовского, директора ґімназиї в Золочеві і дра Іґн. Петеленца, директора реальної школи в Кракові.

— **Лист пастирский до Русинів в Канадї** видав Митрополит Шептицкий під днем 7-го вересня с. р. і впечатавши его в 100 примірниках, післав до Канади через о. Вас. Жолдака, котрий з порученя Митрополита виїхав до Америки. „Вже від двох лїт — пише там Митрополит — дістаю від Вас листи, в котрих представляєте Ваше сумне положенє і просите о сьвящеників. Я доси на ті Ваші листи нїчого не відповів. Не з обоятности до Вас, ой нї! Хто-ж міг би бути обоятним на Вашу долю, на Ваші сльози, на Ваші просьби. Як би мене не стримувала праця дома і обовязки, які на мене зложив Бог, я би вже давно був сам до Вас поїхав, щоби Вам принести потїху і по можности поміч. Я не відписував, бо не хотів на Ваші листи самими словами відповідати. Я хотів висилати Вам сьвященика. То не була річ легка. Треба було передовсїм знайти чоловіка, щоби приняв на себе той трудний обовязок і всї тяжкі праці, які з ним вяжуть ся. Знайшовши чоловіка, треба було обдумати дорогу, зложити потрібні гроші, зібрати ризи і книги церковні, потрібні до праці, вкінци вистарати ся для місионаря о всї папери. З ласкою Божою та цїла робота готова, і я посилаю Вам сьвященика, котрий ревно буде для Вас працювати. Тим сьвящеником есть о. Василїй Жолдак. Знаю его добре, бо через два роки був моїм секретарем, разом зі мною працював, їздив зі мною по селах, коли я вірних своеї епархії відвідував. Він рішив ся поїхати до Вас до Канади, тож цїлим серцем тїшу ся тим і з благословенєм висилаю его в ту далеку дорогу. Приймітъ же его щирим серцем так, як з щирим серцем він до Вас їде. Слухайте его наук, жийте так, як він Вам скаже, а за помочию Божою знайдете в нїм правдивого вітця, а він буде мав потїху, що праця его буде для Вас хосенна. Від разу до всїх заїхати і всїх посїтити не зможе. Зближає ся зима, дорога буде прикрійша і ще много часу мине, заким всїх обїде. Як на тепер, не можу Вам більше сьвящеників післати, а один на так велике число вірних, розсїяних по Канадї, не вистарчає. Добре, як раз в рік зможе кожду осаду посїтити". — Більшу часть року будуть мусїли Русини обходити ся без сьвященика, а щоби не попали в сїти, які на них наставляють з ріжних сторін, тому Митрополит шле їм всякі книжочки релїґійного змісту і просить, щоби кождий писав до него, а він єму пішле ще більше тих книжочок, а в Посланію викладає їм основи католицкої віри і християньскої етики. Вкінци поручає їх опіцї Матери Божої, котра журить ся і дбає о братів Русинів, що жиють в далекім чужім краю без сьвящеників, без слова Божого, — більше журить ся ними, бо они опущені і бідні, та взиває їх, щоби стерегли ся сварнї, незгоди і пяньства, а взяли ся до совістної працї, бо честною працею здобудуть лїпший бит і честь у людий.

— **Фальшива чутка.** Декотрі часописи рознесли чутку, мов би то гр. Роман Потоцкий програв у Відни в Джокей-клюбі дуже велику суму — одні кажуть, що півтора міліона, а другі що три — отже о скілько се дотикає гр. Романа Потоцкого, то чутка есть зовсїм неправдива.

— **З руского театру.** Дальший репертуар в часі побуту в Дрогобичи: в середу 25-ого грудня, на добродійні цїли: „Барон циганьский", оперета в 3 актах Страйса; — в четвер 26-ого, по раз перший: „Поворот батька", опера в 3 актах Ярецкого, розпічне: „Які хорі, такі доктори", штука в 1 дїлї Фредра; — в суботу 28-ого, по раз перший: „Жидівка вихрестка", народна драма в 5 діях Тогобочного; — в недїлю 29-ого: „Ой не ходи Грицю та на вечерниці", образ історичний в 5 діях, дра Александрова і Старицкого; — ві второк 31-ого „Гумористичний вечер", збірка пісень і монольоґів; — в середу 1-ого січня 1902 по раз перший: „Невольник", образ історичний з запорожского житя, в 5 діях Кропивницкого; — в четвер 2-ого січня „Чорноморцї" народна оперета в 3 актах М. Лисенка; — в субогу 4-го по раз перший „Уриєль Акоста" драма в 5 діях К. Ґуцкова; — в недїлю 5-го по раз перший „Власть тьми" драма в 5 діях Л. ґр. Толстого; — ві второк 7-го „Підгіряне" народна оперета в 3 діях Гушалевича і Бербицкого; — в середу 8-го „Шельменко наймит" комедия в 5 акт. Гр. Квітки, розпічне „Вулиця" дїло музичне Ф. Колесси; — в четвер, 9-го по раз перший „Душогуби" драма зі співами і танцями в 5 діях Тогобочного; в суботу 11-го передпослїдне представленє „Ямарі" оперета в 3 актах Целера; — в недїлю 12-го послїдне представленє „Украдене щасте" драма в 5 діях зі співами і танцями дра І. Франка.

— **Тверда ческа голова.** „Narodni Listy" розповідають про ориґінальну пригоду на ловах коло Подєбраду. Сполошений сернюк скочивши вдарив з цїлої сили своєю головою в голову наганника Сикори з Великого Ополя. Оба, сернюк і Сикора попадали на землю приголомшені. По якімсь часї Сикора очуняв і встав, але сернюк як впав так вже більше й

огни, котрий настав був через тебе — хоч і зовсім не з твоєї вини — зачав нарід роптати і зваляв вину за то на цїсаря, котрий нїби то сполучив ся з якимсь чужим чарівником — а то они тебе мали на думці, щоби збурити столицю. Найперші офіцири змовили ся і вцали до цїсарскої палати в тій цїли, щоби скинути цїсаря з престола. Але цїсар заявив рішучо, що не зложить корони, доки аж не скінчить гри в шахи, до котрої як-раз засів був зі мною. Они стали придивляти ся і дуже зацікавили ся, почали перечити ся що до поодиноких рухів і коли они так перечили ся з собою, прибігли офіцири, що остались вірними цїсареви та увязнили їх. То піднесло ще більше моє значінє у цїсаря, і я осягнув вершок его ласки. Цїсар сказав менї, щоби я сам випросив собі у него ласку, яку хочу, але я сказав, що его щедрота не оставила менї вже нїчого до бажаня, хиба що він схотів би дарувати житє мому бідному землякови, котрого як я довідав ся замкнули до вязниці за підпалене. Цїсар казав менї власною рукою підписати вирок. Як би я був знав, що то о тебе розходилось, мій дорогий брате, то я би був певно більше зглянув ся на тебе.

Наконець вибрав ся я в дорогу назад до моєї вітчини. Маючи повно скарбів і їдучи собі дуже вигідно, вернув я сюди, відкупив хату нашого батька і виставив на еї місци отсю палату. Тут я тепер проживаю і роздумую над задачами гри в шахи та науками мудрців в тім переконаню, що якась мала річ, котру сьвіт готов охотно приняти, має більше значінє, як велика річ, котру оцінити він ще не навчив ся. Бо сьвіт то велика дитина, і волить забавку як науку.

Чи то г р у в ш а х и називаєш забавкою? — спитали братя.

Копальня золота.

(Калїфорнійске оповіданє — Фердинанда Ґі.)

Що дня в часї полуденку, коли на ранчо [1]) всї спочивали, виходила Течіна [2]), донька Дон Андреса, на горбок, котрого полущаний вершок відбивав ся у синїй водї Санґра де Діос. Тут чекала Течіна на Хуана [3]) і обоє балакали солоденько з собою, ставили замки у воздусї і розмавляли о щастю.

Хуан і Течіна любили ся, та на жаль любов їх була безнадійна: Хуан був бідний, не мав нїчого на сім сьвітї, крім своєї молодости і своєї дико притягаючої краси та своєї фізичної сили і свого солодкого, солоденького голосу.

Але що то все могло значити, іменно же для Дон Андреса, найбільшого богача і властителя ґрунтів в краю! Єму то все здавало ся так непотрібне, так без вартости як той пісок на пустини. У Дон Андреса було без лїку всілякого добра; ті всї кози, що лазили онтам по горбах то були его; богато вакерів [4]) пасли его стада прекрасних коров та коний на преріях [5]) а всї поля, всї луки і сїножата, через котрі плила ріка Санґре де Діос, належали до Дон Андреса.

Хуан і Течіна любили ся та й нїколи не подумали о тім, що Дон Андрес міг би колись спротивити ся тій великій любови, що не схотів би сполучити свого богатства з біднотою Хуана. Аж одного дня сказав Дон Андрес до своєї доньки: Ти, Течіно, віддаш ся за Дон Пабльоса; Дон Пабльос богатий а ти також, то ви собі й пара.

Молода дівчина плакала і просила ся, щоби він еї не подавав Дон Паблосови, але батько сказав дуже рішучо і неумолимо:

Віддаш ся за Дон Пабльоса, бо я так кажу!

— — — — — — — — — — — — — —

Хуан сидів перед Течіною і з трівогою слухав, що она єму розповідала; коли она встала, щоби вертати до хутора свого батька, Хуан взяв еї за руку та сказав:

— Течіно, моя голубко, голубко солоденька, я тебе люблю! Присягнись менї, що і ти мене любиш, та що будеш доти на мене чекати, аж я розбогатїю, щоби відтак міг просити Дон Андреса о твою руку.

— Я тебе люблю, Хуане; не віддам ся за нїкого хиба лиш за тебе; присягаю тобі перед Богом, котрий нас видить і чує!

Через три днї ходила Течіна як звичайно на горбок, де Хуан в тїни старих височезних дерев ждав на ню, але Хуан не приходив. Через три днї гризла ся і журила ся та мучила ся бідна Течіна. Одного вечера, коли самотна стояла над берегом Санґре де Діос і слухала як глухо шуміла вода, станув нараз Хуан перед нею; очи аж сьвітили ся єму від радости і щастя.

— Не жури ся, моя Течіно — сказав він і обняв еї — не жури ся омеріда; завтра будемо щасливі, бо завтра стану богачем! Буду мати тілько золота, що могучі сего сьвіта будуть клонити ся передомною аж до землї, і будуть звати мене „сенатором". Дам тобі такий весїльний дарунок як король, а твоя весїльна сукня буде красша, сьвітлїйша і густїйше украшена дорогими каменями як найкрасша сукня Мадонни.

Течінї здавало ся, що Хуан з розуму зійшов.

[1]) Ранчо, з іспаньского: rancho = хутір.
[2]) Techina = Текля.
[3]) Juan = Іван.
[4]) Vaquero = пастух.
[5]) Степи.

не встав — скрутив собі вязи вдарившись об голову Чеха. На то кажуть „Narod. Listy": „Новий доказ як тверда ческа чашка". А одна німецка ґазета Leipz. N. Nachr. каже на то: Того нового доказу зовсім ще не потреба, бо преці суть ще „Narodni Listy".

— Живий по смерти. Якийсь Чех, іменем Мультрус, родом з Подбади в Чехії, літ 33, зажадав недавно тому від своєї громади посьвідки приналежности, котрої єму було потреба, щоби виробити собі паспорт на виїзд за границю. Якеж було єго здивоване, коли замість посьвідки приналежности дістав — посьвідку смерти. Три роки тому назад проголошено єго урядово померશим а то на тій підставі, що він десь був пропав без вісти, а коли опісля коло Подбади витягнено з ріки Велтави якогось трупа і люди єго розпізнавали, жінка єго пізнала в тім трупі ніби свого чоловіка. Нічо не помагало, що Стефан Мальтрус доказував, що єго жінка помилила ся; она тимчасом була померла і годі було єї питати, а Мальтрусови не хотіли вірити. Аж ось довідав ся уряд, що доньку Мальтрусів по смерти матери віддано до якогось монастиря. Там єї вишукали і предложили фотоґрафію „якогось" чоловіка, котрий каже, що він називає ся Стефан Мультрус. Дівчина пізнала зараз на фотоґрафії свого батька, котрий як показало ся вибрав ся був в сьвіт шукати щастя і зайшов до Парижа. Він знайшов дійстно щасте бо розбогатів, а тепер хотів зробити несподіванку своїй жінці і дітем. Тепер треба буде скасувати урядово проголошене смерти, а Мультрус дістане тогди свою посьвідку приналежности.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ню-Йорк 24 грудня. „New York Herald" доносить, що президент Розевельт, в суботу, підчас загальних авдиенций, зробив ґенералови Міляєсови прилюдно так острий докір, що Міляєс з великим обуренем вийшов із сали.

Льондон 24 грудня. Бури, числом 300 напали на відділ кінних стрільців, зложений з 200 людий, і заким ще надійшла поміч, побили їх страшно. Страта Анґлійців єсть велика. — Генерал Девет, на чолї 800 людий, напав дня 18-ого с. м. на анґлійского ґенерала Дартнеля, але стративши 20 людий, не вдіяв нічого.

Пекін 24 грудня. Вчера знайдено тут одного анґлійского купця убитого перед власним склепом. Стало ся то в тій части міста, де мешкають заграничні посли.

Надіслане.

— (Віденьске товариство огрійниці і добродійности). З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часї зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженем може виповнити всі вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремлене того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягнене відбуде ся дня 16 січня 1902.

— Абись знала, що будемо щасливі, бо я відшукав стару копальню золота, де можна знайти золото цїлими грудами а де оно сотками лїт лежало і ніхто о тім не знав.

— Мовчи Хуане, бій ся Бога, мовчи! — відозвала ся Течіна боязько. — Хибаж ти не знаєш того, що смерть грозить тому, хто би важив ся брати золото з тої копальні?

— То Індияни так кажуть, Течіно, але я в то не вірю. Тайна, якби дістати ся до тої копальні золота, грозить лиш тому загладою, хто хотів би мати богатство задля самого богатства; але она не приносить нещастя тому, хто єї шукає щоби тим позискати собі женщину, котру любить, а іменно коли тою женщиною ти моя Течіно, котру я так люблю.

А казка про ту копальню була така:

Богато лїт тому назад прийшли були чужинцї до краю. Они змушували жителів краю добувати золото із глибини землї, але земля зберігала завистно тї дорогі скарби у своїм нутрі. Всї, що зважились полізти в копальню, померли нагло якоюсь дивною, скорою смертию. Тогди Індияни розбігли ся, а чужинцї покинули тї сторони. Коли зайди забрали ся, вернули ся Індияни назад до краю і завалили проверчений отвір величезним каміпем та пустили чутку, що ніхто не може дістати ся до тої копальні, бо згине. — — —

Хуан знав ту казку і довгий час вірив в то. Але тепер, коли розходило ся о Течіну, забув він на страх і відшукав то місце, де колись добували золото. Коли по великих трудах відшукав то місце, оглянув каміне, на котрім поросла вже була трава, і котре вкрили великі дерева цїлою сітию свого коріня. Наконець так вже все був прилагодив, що міг дістати ся до середини.

Все то розповів він Течіні; дівчина дала намовити і того вечера забули обоє на тї днї журби і муки, які перебули і чули ся щасливими та веселими.

На другий день зараз досьвіта, взяв ся Хуан знову до роботи, мучив ся цїлий день, бо то не було так легко як він собі гадав, дістати ся до середини. Нераз брала ся єго розпука і він клав на бік рискаль та молот і сам себе питав з трівогою, чи колись удасть ся єму дістати ся аж до тих скарбів. Відтак спогадав собі Течіну і тота гадка додавала єму сили і він з новою ревностию розбивав тверду грудь землї. В ночи вертав назад до своєї хати і казав сам до себе: Завтра, завтра вже отворить ся менї брама до богатства!...

— — — — — — — — — — — —

Під ту пору прийшли були люди з північних сторін краю; они прийшли були до Льос Анґеляс з якимись дивними знарядами, котрими почали розміровати землю, обчисляли глубину ріки Санґре де Діос та висоту гір; відтак вбивали в землю палї а на палях затикали червоні хоругвки. То були американьскі інжинери, що витичували шлях зелїзницї під Sonthern Pacific Railroad (Полудневу зелїзницю спокійного океана), котра мала іти через Сполучені держави від заходу на всхід і сполучати Ню-Йорк зі Сан-Франціском.

Межи тими людьми лиш один однїсенький не брав участи в помірах. Він лазив цїлими днями по горах відлупував за помочию малого молотка малі кусні скал, придивляв ся пильно і уважно тим камінцям а відтак, деякі з них ховав до шкіряної торби, котру носив на собі. Він називав ся Аткінс а люди уважали єго за несповна розуму.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

поспіш.	особ.	відходять
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачева, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольського, Лавочного від 1/7 до 10/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сонова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 14/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачева Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

поспіш.	особ.	приходять
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 10/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Тягнене . . . . | **Головна виграна**
- - - невідклично 16-го січня 1902 | **40.000 Кор.** **вартости**

Льоси на огрійниці по 1 К поручають: М. Йонаш, Кіц Лїлїен, Яков Штро і Штоф, М. Клярфельд, Корман і Файґенбавм, Самуелї і Ляндав, Віктор Хаес і Сн-а, Шеленберг і Сни, Сокаль і

Дуже красний образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом **Єзерским** в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого, Львів

ул. Руска ч. 3.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщиня. **Доставцї Двора царско-російского**

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Греции, Швециї і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи.

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/1	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтогр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).